

144 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Verhuize

Nou zôôveul jaer nae d'n oorlog de weuningnôôd nog niet hêëlemael van de baon is, denk 'k wel 's an de tijd van voor d'n voor d'n oorlog. Overal stinge huisies leeg. Je kon zô mor verhuize azzie zin had. Veul huize wazze van partekeliere aaigenaere. Mense mit wat geld stakke 't in huize om te verhure. Ze konne je dan ok ieder ôôgenblik de huur opzegge omdà ze 't zelf nôôdig hadde of omdat 't verkocht wier. Verhuize, daer draaide de mense d'r hand nie voor om. Je hà netuurlijk ok mor waainig huisraed. Je laojde gewoon 't hêële spullechie op paerd en waoge, de bure hielpen een handjie en je zat zô weer op rêê, mor 't mos eerst wel warre, wou 't rêêje! Dat veule verhuize had aanderande oorzaoke. Je wou dichterbij 't waark zitte, want openbaor vervoer was t'r waaing en oto's reeje d'r bekant hêëlemael nog niet. Kwam-ie zonder waark, dan ging-ie naeer een gojekôôper huisie. Wiere de verdienste wat beterder, dan wou-ie wel 's uit je stoep weg. Soms wier 't huishouwe zôo grôôt, dat-jie ze nie meer op 't zoldertie kwijt kon. D'r wier ok wel verhuisd voor een grôôter tuintjie of een betere kelder. Of je kon niet aarg best mit de bure overweeg. Of je kreeg zô gaauw 't waoter in huis azzie buitendijks weunde. 't Beurde ok wel dat een huisie onbeweunbaor verklaord wier. Dan kwam de d'r zôgenaomd op.

Ondanks dat 'r veul huize leeg stinge, ginge de jongeloi toch nie zô gaauw op d'r aage weune. Daer wier nie over geprakkezeerd. 't Zou ok nie gekanne hebbe, de mêêste mosse mee waarke om 't huishouwe mee te onderhouwe. Wazze ze êemel aan trouwe toe, konne ze aaltijd in een klaain stoephuisie beginne. Azzie 't wat beterder kreeg, kò-je aaltijd weer gaon verhuize. Iemand ging 's op Slierefruit weune. Ze konne 't best betaole, want hij waarkte buitenaf. Een mooi huis mit eene echte trekplee en een bel aan de deur. Mor zij kreeg zô 't haaim naer d'n dijk dà-ze binne 't jaer weer trug ginge. Toen onze ome Willem 's voor drie jaer naer Indië was, was tante Wijntjie in die tijd verhuisd. Nae die tijd, toen die weer aan d'n dijk kwam, wis-tie zelfs gêênêêns waer die weunde!

Iemand vertelde 's, dat-ie wel twintig keer verhuisd was. 't Is toch bekant niet te glôôve, hee. Hij kon aale huize opnoeme, mit de huisnommers d'r bij, allêên wist-tie de goeje volgorde nie meer. 't Raore was, dat ze tot twêê keer over, twêê keer in 't zelfde huisie geweund hadde. De hure wazze lêêg, zô van êên tot drie gulde, mor meschie wazze d'r ok nog we van drie kwarties. Onze hêële familie weunde op 'n kluitjie aan d'n dijk. Mit trappies van d'n dijk, weunde Opoe aarges achterom. Over een grippeltjie lag een plank en dan kwam-ie zô bij tante Gaarechie. Tante Jaontjie weunde aan de overkant buitendijks. Bove aan 't stoepie bij Opoe's zat ome Kees. As die naer buitene kwamme stinge ze gelijk mitte op d'n dijk. Ze hadde een klompheksie mit een geutsteentjie, een kaomertie en een klaain zoldertie, mor ze hadde gêên achteruitjie.

Wel hadde ze aan d'n overkant een stuksie grond mit een blaaisie, een schuurtie en een plee. 't Kwam soms nog onder waoter ok. 's Winters was 't hêëlemael een kouwe bedoening. Dan zag-ie 's oches vroeg tante Maoike al mit de pot over d'n dijk gaon. Toen d'r nae d'n oorlog overal nieuwboouw kwam, troke ze naer de Jan Stêênstraet. Een huis mit drie slaepkaomerties hadde ze daer verempeld! Van 't klaainste liete ze gelijk al een betegelde badkaomer maake. 't Was voor heulie gewoon een pelaaisie. Neeje, tante Maoike hê nooit 't haaim gehad naer d'n dijk!

(ingezonden, waarvoor hartelijk dank)

